

[Steen Folke]

Man skal således tro, at EF nu vil til at gøre noget alvorligt ved den massearbejdsløshed, som har været en realitet i medlemslandene i de sidste 8 år, altså stort set i den periode, Danmark har været medlem. Igennem alle disse år er der ført en økonomisk politik i EF, der kynisk har ladet flere og flere millioner blive arbejdsløse. De arbejdsløse har fået lov til at bære byrderne ved kapitalismens krise, mens EF har gjort, hvad der var muligt, for at komme de betrængte kapitalister til hjælp. Men nu skal der altså sadles om, forstår man på redegørelsen. Det bliver især interessant at følge den engelske og den vesttyske regerings indsats i den sag. Men står det til den danske formand, så skal der nu bl.a. arbejdes for en reduktion af arbejdstiden. Det lyder da forjættende – især hvis det bliver uden tempoopskruling og med lønkompensation. Og de offentlige investeringer skal forøges. Også det lyder fint – især hvis det drejer sig om menneskevenlige, produktive investeringer og ikke om den udbygning og samordning af våbenindustrien, som er en kongstanke for toneangivende i EF-kredse samt for vor egen liberale Niels Jørgen Rakethaagerup.

Jeg skal ikke skjule, at VS ikke tror på, at EF vil føre en politik, som er i de almindelige lønarbejdes interesse, det være sig danske, franske, engelske eller græske. Det er ikke noget tilfælde, at den stærke modstand mod EF i Danmark og England først og fremmest findes blandt lønarbejderne. Det, de hidtil har mærket til EFs velsignelser, har mest bestået i arbejdsløshed og høje fødevarerpriser. Lønarbejderne har også fået at mærke, at EF i stigende omfang blander sig i arbejdsmiljøspørgsmål. Det har f.eks. medført, at det ikke mere må fremgå af etiketten på epoxyprodukter, at de indeholder epoxy, der er kendt for at være sundhedsfarligt og sandsynligvis kræftfremkaldende.

Udenrigsministeren forsikrer, at det danske EF-formandskab vil tilstræbe en tilfredsstillende løsning på spørgsmålet om tekniske handelshindringer og arbejdsmiljø, således at også arbejdstagernes sikkerhed og sundhed tilgodeses. Hvis udenrigsministeren med »tilfredsstillende« mener for arbejderne, så findes en sådan løsning ikke, ikke inden for rammerne af EF. Den eneste tilfredsstillende løsning er at sige, at arbejdsmiljøspørgsmål ikke rager EF, men desværre tyder alt på, at

regeringen vil stille sig tilfreds med noget langt mere pragmatisk, et kompromis mellem hensynet til arbejdsmiljøet og hensynet til fjernelse af de såkaldte tekniske handelshindringer. Ved den studehandel kan det desværre ikke ungas, at en bid af arbejdernes sundhed ryger med i købet. Hvor der handles, dér spildes.

VS tror, at mulighederne for at gennemføre en politik, der i højere grad er i lønarbejdernes interesse, trods alt er betydelig større nationalt end i EF. EF er og bliver kapitalens Internationale i miniformat.

Jeg vil gerne understrege, at i VS er vi tilhængere af internationalt samarbejde, men vi begår ikke den fejl, som jeg mener begås nogle gange i redegørelsen, at forveksle samarbejdet i EF med internationalt samarbejde. Et internationalt samarbejde kan foregå mellem alle nationer, det kan foregå i FN, det kan foregå mange andre steder. Der er forskel på et sådant frit internationalt samarbejde og så det samarbejde, som er og bliver et samarbejde mellem medlemmerne af de riges klub. Vi er faktisk internationalister, men den internationalisme har et helt andet grundlag end det grundlag, der ligger for EF. (Erhard Jakobsen (CD): Det er hørt!). Det kunne selv hr. Erhard Jakobsen forstå.

Vi er modstandere af de planer, der ligger om at udvikle EF videre i retning af en politisk union. Vi er ikke ganske beroliget af de bemærkninger, udenrigsministeren har herom. Han siger ganske vist, at regeringen ikke er enig med dem, der opkaster alle disse store planer – en af dem er vel Genschel-Colombo-planen, som regeringen også har udtalt sig kritisk om før – men på den anden side står der blot på side 10 i redegørelsen, at det danske formandskab ikke vil prioritere forslag på det institutionelle område højt. Nej, det var der vist heller ingen der havde forventet, at man ligefrem skulle prioritere det højt, gøre det til en mærkesag. Det ville nok være for meget. Det er der ingen der drømmer om at den danske regering vil. Men jeg ville gerne have en klarere tilkendegivelse fra udenrigsministeren om, at han vil direkte bremse, direkte tage afstand fra, direkte være med til at forhindre, at Genschel-Colombo-planen kommer igennem, selv i en udvandet form. Planen i den oprindelige skikkelse kommer nok ikke igennem, men nu snakker man om, om den ikke kan